

Capitolul 1

BARUL DE VAMPIRI din Shreveport se va deschide mai târziu în seara asta. Întârziasem, așa că m-am dus direct la ușa din față, cea pentru public, unde m-a oprit însă un anunț scris cu litere gotice, roșii și clare, pe un carton alb: VOM FI PREGĂTIȚI SĂ VĂ ÎNTÂMPINĂM CU O MUȘCĂTURĂ ÎN SEARA ASTA, LA ORA 8. VĂ RUGĂM SĂ NE SCUZAȚI PENTRU ÎNTÂRZIERE. Semnat: „Colectivul Fangtasia.”

Era a treia săptămână din septembrie, așa că firma roșie de neon FANGTASIA era deja aprinsă. Cerul era negru, aproape ca smoala. Am rămas un minut cu un picior în mașină, savurând seara blândă și mirosul fin și uscat de vampir din jurul clubului. Apoi am dus mașina în spate și am parcat lângă alte câteva mașini aliniate la intrarea pentru angajați. Nu întârziasem decât cinci minute, dar se părea că toți ceilalți ajunseseră înaintea mea la întâlnire. Am bătut la ușa și am așteptat.

Tocmai ridicasem mâna să mai bat o dată, când Pam, adjuncta lui Eric, deschise ușa. Pam se ocupa de bar, dar mai avea și alte îndatoriri în diferitele afaceri ale lui Eric. Deși vampirii ieșiseră în lume în urmă cu cinci ani și își puneau în evidență latura amabilă, erau încă destul de secretoși în legătură cu metodele prin care făceau bani și câteodată mă întrebam oare cât din America dețineau cu adevărat morții vii. Eric, proprietarul Fangtasiei, era un vampir adevărat, în sensul că știa să țină totul pentru el. Bineînțeles că în foarte lunga sa existență a fost nevoit să se poarte așa.

— Intră, prietena mea telepată, spuse Pam, gesticulând dramatic.

Era îmbrăcată în costumația de serviciu: rochia neagră, lungă și transparentă pe care turiștii care intrau în bar se așteptau să o vadă la o femeie-vampir. (Când Pam își alegea singură hainele, era genul puloverelor pastel.) Pam avea cel mai auriu și mai drept păr blond văzut vreodată; de fapt, avea un farmec diafan, cu o nuanță mortală, iar nuanța mortală era partea care nu trebuia trecută cu vederea.

— Ce mai faci? am întrebat politicos.

— Nemaipomenit de bine, spuse. Eric este extrem de fericit.

Eric Northman, vampirul șerif al Districtului 5, o transformase pe Pam în vampir, iar ea îi era îndatorată, dar și obligată să se pună la dispoziția lui. Așa era înțelegerea cu morții vii: erai tot timpul sub influența creatorului tău. Dar Pam îmi spusese nu o dată că Eric era un șef bun și că avea s-o lase să-și vadă de ale ei, dacă și când dorea. De fapt, trăise în Minnesota înainte ca Eric să cumpere Fangtasia și s-o cheme să-l ajute cu barul.

Districtul 5 reprezenta partea de nord-vest a Louisianei, care până acum o lună era jumătatea mai săracă a statului. Dar, de când lovise uraganul Katrina, raportul de putere economică se schimbaseră simțitor în Louisiana, mai ales în comunitatea vampirilor.

— Ce mai face deliciosul tău frate, Sookie? Și șeful tău teriantrop? întrebă Pam.

— Deliciosul meu frate tot zice că vrea să se însoare, ca toată lumea din Bon Temps, am zis.

— Pari un pic deprimată.

Pam se aplecă și mă privi ca o vrabie care cercează o rămă.

— Păi, poate doar un pic, am zis.

— Trebuie să ai mereu o ocupație, spuse Pam. Ca să nu ai timp să-ți plângi de milă.

Pam adora rubrica de sfaturi „Dragă Abby” din ziarul local. O mulțime de vampiri o citeau în fiecare zi. Soluțiile pe care le găseau la unele dintre problemele cititorilor te dădeau pe spate. La propriu. Pam mă sfătuisese deja să nu-i mai las pe ceilalți să profite de amabilitatea mea și să-mi aleg mai cu atenție prietenii. Primeam consiliere în legătură cu viața emoțională de la un vampir.

— Am, i-am spus. Ocupație, vreau să zic. Lucrez, locuiesc în continuare cu colega de cameră din New Orleans, iar mâine mă duc la o serată, ca să udăm cadourile de nuntă. Nu pentru Jason și Crystal, pentru alt cuplu.

Pam se opri, cu mâna pe clanța ușii de la biroul lui Eric. Se gândea încruntată la cele spuse acum de mine.

— Nu-mi amintesc cum e asta cu udatul cadourilor, zise, dar parcă am mai auzit. Se luminează la față.

Petrecerea o să fie într-o baie? Nu, sigur am mai auzit expresia asta înainte. O femeie i-a scris lui Abby că n-a primit nici un bilet de mulțumire după ce a dus la udat un cadou mare de tot. Se dau... cadouri?

— Exact, am spus. E vorba de o petrecere pentru cineva care o să se căsătorească în curând. Câteodată e în cinstea cuplului, și atunci sunt amândoi de față. Dar, de obicei, e doar în cinstea miresei și invitatele la petrecere sunt numai femei. Toată lumea aduce un cadou. Ideea e că în felul ăsta cuplul poate porni în noua viață cu tot ce-i trebuie. La fel se întâmplă și când cuplul așteaptă un copil. Evident, atunci ne adunăm să udăm cadourile copilului.

— Cadourile copilului, repetă Pam.

Zâmbi rece. Felul în care își ridică ușor colțurile gurii era de ajuns să-ți înghețe inima.

— Îmi place cum sună, recunosc ea.

Bătu la ușa biroului lui Eric, apoi o deschise.

— Eric, spuse, poate una dintre chelnerițe o să rămână însărcinată la un moment dat și atunci o să mergem și noi să udăm cadourile copilului.

— Asta ar fi ceva, spuse Eric, ridicându-și capul blond din hârtiile de pe birou.

Șeriful îmi înregistră prezența, îmi aruncă o privire tăioasă și hotărî să mă ignore. Eric și cu mine aveam o poveste mai veche.

În ciuda faptului că încăperea era plină de oameni care așteptau ca el să le dea atenție, Eric a lăsat jos pixul și s-a ridicat ca să-și etaleze corpul înalt și splendid, probabil în beneficiul meu. Ca de obicei, Eric purta blugi strâmți și un tricou „Fangtasia”, negru, având imprimat pe el colții albi, stilizați, pe care barul îi folosea ca logo. „Fangtasia” era scris cu litere de un

roșu aprins, deasupra dinților, copiind stilul de pe firma de neon de afară. Dacă Eric se întorcea, pe spatele tricoului se vedea inscripționat: „Barul care mușcă.” Pam îmi dăduse și mie unul când Fangtasia începuse să-și scoată propriile produse promoționale.

Pe Eric tricoul venea trăsnet și-mi aminteam cât se poate de bine ce era pe sub el.

Mi-am smuls cu greu privirea de la corpul încordat al lui Eric și m-am uitat în cameră, de jur împrejur. Erau o mulțime de alți vampiri îngrămădiți în spațiul acela mic, dar până să-i vezi nu-ți dădeai seama că sunt acolo, într-atât stăteau de tăcuți și nemișcați. Clancy, managerul barului, se așezase pe unul dintre cele două scaune pentru invitați din fața biroului. Vampirul abia supraviețuise războiului cu vrăjitoarele de anul trecut și nu scăpase nevătămat. Vrăjitoarele îl storseseră de sânge aproape iremediabil. Când l-a găsit Eric, după miros, într-un cimitir din Shreveport, pe Clancy numai o eprubetă de sânge l-ar mai fi putut salva de la moarte. În timpul lungii sale recuperări, vampirul roșcovan devenise aspru și tăios. Acum rânjea la mine, arătându-și colții.

— Poți să stai la mine în brațe, Sookie, spuse, bătându-se ușor pe picioare.

I-am răspuns cu un zâmbet, dar aveam o strângere de inimă.

— Nu, mersi, Clancy, am spus politicos.

Flirturile lui Clancy aveau întotdeauna ceva înțepător, iar acum erau cât se poate de ascuțite. Era unul dintre acei vampiri cu care aș fi preferat să nu rămân singură. Deși conducea bine barul și nu se atinsese niciodată de mine, tot primeam semnale periculoase dinspre el. Nu pot citi gândurile vampirilor

și de-asta mi se pare confortabil să-mi petrec timpul cu ei, dar când am simțit acele semnale chiar mi-am dorit să pot intra în mintea lui Clancy și să aflu ce se petrece acolo.

Felicia, cea mai nouă barmaniță, stătea pe canapea, lângă Indira și Maxwell Lee. Arătau de parcă ar fi fost la o întrunire cu vampiri a Coaliției Curcuboului. Felicia era o îmbinare fericită a raselor albă și africană și avea aproape 1,80, deci aveai ce să admiri la ea. Maxwell Lee era omul cu pielea cea mai închisă la culoare din câți văzusem, iar micuța Indira era fiica unor imigranți indieni.

Mai erau încă patru oameni în cameră (dacă e corect să folosesc termenul „oameni”), și fiecare dintre ei mă supăra, deși în măsuri diferite.

Pe unul dintre ei nici n-am vrut să-l bag în seamă. Am început să răsfoiesc regulamentul de conduită a vârcolacilor și l-am tratat ca pe un renegeat al grupului meu: m-am dezis de el. Nu i-am pronunțat numele, n-am vorbit cu el, n-am vrut să recunosc că există. (Desigur, era vorba de fostul meu prieten, Bill Compton — nu că l-aș fi remarcat, îngândurat, într-un colț al camerei.)

Sprîjinită de perete, lângă el, stătea bătrâna Thalia, care probabil că era și mai bătrână decât Eric. Era mică, la fel ca Indira, și foarte palidă, cu părul negru, des și ondulat, și extrem de nepoliticoasă.

Spre surprinderea mea, unii oameni găseau că asta e incitant. Thalia chiar avea niște adepți fideli care păreau încântați atunci când își folosea engleza prețioasă ca să le spună să se ducă dracului. Descoperisem că avea chiar și o pagină de Internet, creată și întreținută de fani. Dacă vă puteți închipui așa

ceva. Pam îmi spusese că, atunci când Eric îi permisesse Thaliei să trăiască în Shreveport, a fost de parcă ar fi adus un pitbull prost dresat și l-ar fi ținut în lanț, în curte. Pam nu fusese de acord.

Acești cetățeni morți, și totuși vii, locuiau cu toții în Districtul 5. Pentru a trăi și a munci sub protecția lui Eric, îi juraseră fidelitate, așa că erau nevoiți să dedice o parte din timpul lor pentru a se supune ordinelor sale, chiar dacă nu lucrau la bar. Apăruseră câțiva vampiri în plus în Shreveport zilele astea, după uraganul Katrina; la fel ca o mulțime de oameni, trebuiau să se ducă și ei undeva. Eric încă nu se hotărâse cum să procedeze cu vampirii refugiați, iar aceștia nu fuseseră invitați la întrunire.

În seara asta, erau doi musafiri în Fangtasia, dintre care unul îl depășea în rang pe Eric.

André era bodyguardul personal al lui Sophie-Anne Leclerq, regina Louisianei. Regina, în momentul acela, era evacuată în Baton Rouge. André părea foarte tânăr, cam de 16 ani; avea tenul proaspăt, ca de bebeluș, părul deschis la culoare era des și atârna greu. În îndelungata sa existență, André se dedicase numai lui Sophie-Anne, cea care îl crease și îl salvase. Nu avea sabia la el în seara asta, pentru că nu venise pe post de bodyguard, dar eram sigură că André era înarmat cu ceva — cuțit sau pistol. André însuși era o armă letală, cu sau fără ajutor.

Chiar când André se pregătea să-mi spună ceva, din spatele scaunului său se auzi o voce adâncă:

— Salut, Sookie.

Al doilea musafir al nostru, Jake Purifoy. M-am străduit să rămân nemișcată, când de fapt singurul impuls pe care îl aveam era să plec cât mai repede

din birou. Eram o idioată. Dacă n-am fugit mâncând pământul când l-am văzut pe André, în fața lui Jake n-ar trebui să mă gândesc s-o șterg. Am făcut un efort și am dat din cap ca răspuns la salutul tânărului chipeș, care încă arăta viu. Dar știam că gestul nu păruse natural. Mă umpluse de un sentiment cumplit de milă și teamă.

Jake, născut vârcolac, fusese atacat de un vampir și sângerase până aproape să-și dea duhul. Într-un gest de îndurare, interpretat greșit, verișoara mea Hadley (și ea devenită vampir) descoperise corpul aproape neînsuflețit al lui Jake și îl dusese acasă. Aceasta putea fi considerată o faptă bună, dar, după cum s-a dovedit mai târziu, nimeni n-a apreciat cu adevărat amabilitatea lui Hadley... nici măcar Jake. Nimeni nu mai auzise de un vârcolac transformat până atunci: vârcolacilor nu le plăceau vampirii și nu aveau încredere în ei, iar sentimentul era reciproc, din plin. A urmat un trai dur și însingurat pentru Jake, care locuia într-un ținut al nimănui. Regina îi oferise un loc în slujba sa, din moment ce nimeni altcineva nu se oferise să-l ajute în vreun fel.

Jake, orbit de pofta de sânge, își pusese în gând să mă servească pe mine drept prima sa gustare de vampir. Rezultatul fusese o cicatrice roșie pe care încă o mai am pe braț.

Ce seară minunată avea să fie asta!

— Domnișoară Stackhouse, spuse André, ridicându-se de pe al doilea scaun pentru invitați al lui Eric.

S-a înclinat. Gestul însemna o adevărată onoare pentru mine și mi-a ridicat un pic moralul.

— Doamnă André, am spus, înclinându-mă și eu.

André a întins mâna către scaunul pe care îl eliberase politicos și pe care l-am acceptat, pentru că tocmai îmi rezolvase problema locului.

Clancy părea că se întristase. Ar fi trebuit ca el să-mi ofere scaunul, de vreme ce era mai mic în grad. Gestul lui André subliniase asta clar ca bună ziua. M-am abținut cu greu să nu zâmbesc.

— Ce face Maiestatea Sa? am întrebat, încercând să fiu la fel de amabilă pe cât fusese André.

Aș exagera să spun că-mi plăcea de Sophie-Anne, dar cu siguranță o respectam.

— Asta e o parte din motivul pentru care am venit în seara asta, spuse Eric, putem să începem acum?

O dojană ușoară față de modul în care Eric pierdea timpul, m-am gândit. Pam se așează pe podea lângă scaunul meu, cu picioarele sub fund.

— Da, suntem cu toții aici. Poți să începi, André. Ringul e al tău, spuse Eric cu un zâmbet fin, încântat de propria terminologie modernă pe care o folosea.

S-a lăsat pe spate în scaun și și-a întins picioarele lungi, așezându-și călcâiele pe colțul biroului.

— Regina voastră locuiește în casa șerifului Districtului 4 din Baton Rouge, spuse André către mica adunare. Gervaise a fost foarte amabil să-și prelungească ospitalitatea.

Pam s-a uitat la mine și a ridicat din sprânceană. Gervaise și-ar fi pierdut capul dacă *nu* și-ar fi prelungește ospitalitatea.

— Dar asta nu poate constitui decât o soluție temporară, continuă André. Am fost în New Orleans de câteva ori de când s-a produs dezastrul. Avem aici un raport al situației în care se prezintă proprietatea noastră.